

“lenartaya vardılar! elektriği kestiler komutanım!”

damien onlara bakarken john da yavaşça ayağa kalkıyordu, damien ona yardım eder, sonra diğerlerine dönerken konuşur

“dışarda olmamız faydalı, dıştan sararız, kaynaklarımız ne durumda-“ askerler ona bilgi sunarken john damienin sırtını tutuyor, dengesini bulma alıştırmaları yapıyor. damien bir sürü emir verir, john sonunda iki ayağı üzerinde durmayı başarmış, yaşasın derken damien ona döner, dudaklarını örterken john şaşırır, askerlerin önünde onun böyle şeyler yapacağını sanmazdır, ama damien aldırıyor, onun boynunu tutarken bir an sonra çekilir, fısıldar

“uzaklaşma..”

john emredersiniz komutanım derken damien onu hafifçe öper, sonra dönerek arabalara ilerlerken john yavaş yavaş onu takip eder..

SOUNDTRACK PAUL OAKENFOLD – SWITCH ON

“masadakiler, herkes hızla olduğu yerden ismini söylesin, çabuk..”

masadakiler eksiksiz bir şekilde konuşurken james hepsinin nerede olduğunu kafasına kazımış, görmek için ışığa ihtiyaç yokken tam oreon’u saydıracakken üst lobinin kapısı açılır ve elindeki ateş topuyla ortalığı aydınlatan dorian, kıranlar ve beşinci element içeri giriyor, telaşa ne olduğunu soruyorken james şimdi gidip ateş kırını alnından öpebilirdir

“güzel, fener, kibrit, ışık verecek bir şeyler bulun.. gruplara ayrılın, birazdan hepimiz ayrılıp bu binadan çıkacağız, anlaşıldı mı?”

herkes başını sallıyorken hızlı adımlar küçük gruplar halinde ilerliyor, ateşin ışığıyla fenerler aranırken şu anda binaya kimin girip çıktığı kesinlikle bilinmiyor, savaş gibi bir saklambaç başlıyordur..

“delia-delia nerede COLM!”

colm edward’ın olduğu tarafa bakarken wusla da genç adamın yanında, ikisi delia’yı soruyordu, colm hızla etrafına bakıp genç kızı göremediğinde başını sallıyor ve büyük fenerlerden birini kapıp lobiden tek başına çıkarken edward wusla’yı yanına almış, bütün itirazlarına rağmen yürümesini söylüyorken colm kızlarını bulacaktır, onların şimdi kahrolası klonları öldürmeleri gerekiyordu...

“ian! MELANIE! KİMSE YOK MU!”

delia karanlık koridorlarda sağa sola tutunarak yürüyorken ewan’dan saklanma fikrinin hiç de akıllıca olmadığı ortadadır, sonunda kaybolmuştur işte, klonlar onu bulup parça parça edecektir, ewan yüzünden ölecektir, sonundan tamamen ayak altından kalkacaktır işte-

“IAN!! MELANIE! CARTER! tanrım..”

delia ayağını bir şeye çarparken owllar, el yordamıyla yürümeye devam ederken bu sefer de önündeki duvara çarptığında küfreder, sağa gider, yine duvarla karşılaşırken bu sefer sola döner, koridor buradan devam ediyorken delia merdivenleri bulmaya çalışıyordu, üst lobiye çıkabilirse birilerini bulacağını düşünüyorken tekrar bir duvara geldiğinde camsız koridorların zifiri karanlığında el yordamıyla orada bir kapı olup olmadığını arıyor, sonunda bulduğunda kolu indirir ve merdivenlere

açıldığını umarken yaklaşan adım seslerini duyduğunda yutkunur, birazdan bir ışık görünürken delia adımların yukardan geldiğini anlamış, o da hafifçe aydınlanmış merdivenlerden çıkıyorken bağırır

“BABA!? ANNE-“

“DELIA!”

“COLM! yüce luslo, colm-şükürler olsun!”

delia köşeyi döndüğünde ona doğru koşturan colm’u gördüğünde rahatlayarak basamakları tırmanır, genç adam ona elini uzatıp yanına alırken delia ona sarılır

“klonlar beni öldürecekti-“

“nerelerde saklanıyorsun!?”

“bilmiyorum-öylesine dolaşıyordum bir anda bütün ışıklar söndü-tanrım kör olmak korkunç bir şey-annemler nerede?!”

colm deliayı kolundan çekerek yukarı çıkartıyorken cevap vermiyor, çünkü nerede olduklarını bilmiyorken genç kız kolunu kendine çekerek colm’u durdurur

“nerdeler colm!?”

“bilmiyorum!”

“nasıl bilmiyorsun!? colm!”

“onlar başlarının çarelerine bakarlar delia senin korumam gerekiyo-“

“COLM!”

colm şimdi hiç mızızlanma çekemeyecek, deliayı çekip belinden tuttuğu gibi sırtına atar, genç kız bağırarak onun sırtına vuruyorken colm aldırıyor, merdivenleri tırmanmaya devam ediyorken delia ondan nefret ettiğini bağıryordur-

“SUS ARTIK! KLONLAR DUYACAK!”

delianın sesi kesilirken colm kapılardan birini açarak yine karanlık koridorların birine girmiş, deliayı yere indirir...

“bryce-BRYCE NEREYE GİDİYORSUN!?”

bryce karanlığa falan aldırıyor, gayet rahatça yürüyorken ian onun elini tutmuş, arkasından melanei ve carter birbirlerine bağlı bir şekilde gidiyorken bryce kimsenin göremediği kapılardan birini açar merdivenlere gelmişlerken bryce arkasında kör gözlerle etrafa bakan arkadaşlarına döner, bir an onların neden göremediklerini aklı almazken sonra hatırlar

“sizi güvenli bir yere götürüp benim livann’a katılmam gerekiyor-“

“EFENDİM!?”

“HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN!”

“DELİ MİSİN KIZIM SEN?!”

bryce bir anda yankılanan yüksek seslerle elini kaldırır ian elinin bırakıldığını hissederken bryce’in rüzgarı bile duyulmuyordur, gece görüşü olmayan insanlar sadece karanlığı dinliyorken biraz sonra carter’ın arkasından biri ona dokunduğunda genç adam bağırır, melanie de çığlığı basarken bryce o tarafa dönmüş, gelenleri görür

“elle landon! sakın olun, tamam!”

carter küfrediyorken landon özür diliyor, ama sese doğru görmeden yürüyünce ancak bu kadar olduğunu söylüyorken topuk sesleri duyuluyordur, herkes yine pür dikkat kesilirken bryce konuşur

“ben yürüyorum, korkmayın..”

kimse *korkmazken* bryce bir yerde bir şeyleri karıştırıyordur, kırılıp dökülme sesleri duyuluyorken bir an sonra merdiven boşluğunu masmavi bir ışık kapladığında bryce gülümseyerek onlara döner

“artık yürüebiliriz..”

kimse yürümek falan istemiyorken bryce aşağı inmeye başladığında çaresiz, arkadaki beşli de onu takip eder..

“nereye gidiyoruz?”

delialona fısıldayarak colm’un yanında yürüyorken genç adam laboratuvar kapılarını açmaya çalışıyordur, o da fısıldar

“bilmiyorum, bir yere.. aşağı inip isyancılarla yüz yüze gelirsek suratlarını dağıtacak bir şeye ihtiyaç var..”

“yumruk?”

delia yumruğunu kaldırmışken colm gülümser
“ellerin acımasın, başka bir şey bulalım..”

delia indirir, aynı anda colm’un açmaya çalıştığı kapı açılırken ikisi de feneri kaldırıp nereye girdiklerine bakarlar

EMBRIYO GELİŞTİRME LABORATUVARI

“yüce luslo...”

delia etrafındaki kocaman keselerin içinde bir sıvıda duran *insanları* gördüğünde colm’un koluna yapışmış, bütün gücü kesilmiş keselerin her biri kısa bir süre sonra ölecekken colm sonunda feneri onlardan birine değil de önlerindeki yola çevirdiğinde adımları hızlanmıştı

“işe yarar bir şey bul, kesici, delici, can acıtıcı herhangi bir şey..”

ikisi de laboratuvarın sonundaki bölümde neşter ya da makas benzeri bir şey arıyorken delia sorar
“neden yukarı dönmüyoruz?”

“nasılsa tekrar aşağı ineceğiz, yukarda bir şey kalmadı..”

delia oflayarak aramaya devam ederken bir çekmeceyi açtığında içinde boy boy, içi şeffaf bir sıvı dolu şırıngaları görür
“colm, buraya bak..”

colm genç kızın ona uzattığı şırıngayı alır, içinde ne olduğunu okurken etikette yazan şeylerin yarısını bile anlamıyordur, tehlikeli bir şey olduğunu umarak yanına alırken deliaya döner

“eline ve ceplerine ne kadar sığıyorsa al, dikkat et kapakları açılıp bir tarafına batmasın..”

genç kız tamam diyerek şırıngaları avuçlarken colm da birazını almış, diğer çekmeceleri açıyor, keseleri kesmek için kullanıldığını tahmin ettiği uzun bıçaklardan alıp arka ceplerine koyuyorken bir tanesini de delia’nın eline verir, genç kız yutkunarak keskin metali alırken colm tekrar merdivenlere dönmelerini söyler ve deliayı elinden tutarak geldikleri yoldan geri yürümeye başlar...

“hadi, hadi klonlar, hadi kloncuklar, gelin de boynunuzu bir güzel kırayım..”

ashley yanındaki norman’a şşttlerken genç adam boynunu kütürdetir

“tetikte beklemek kadar nefret ettiğim bir şey yok, saldırın öldüreyim..”

ashley bir şey söylemiyorken ikisi en alt kata ilk inenler olmuş, üst kattan daha da labirentleşmiş olan koridorlarda yürüyorken uzaktan uğultular geliyordur, ashley girişe yakın olduklarını anlamışken ikisi de bir süre için durup hareketi dinler, o sırada köşeden iki şaşkın klon keyifle yürüyorken birini ashley, birini norman tutukları gibi boyunlarını kırarak bir kenara atarken onların düşüşlerini bile duymayan onlarca klon açılan kapıdan içeri giriyordur..

“sen? jose’yi öldürdün?”

james elinde kalan silahlardan birini bianaya uzatıp red cevabı aldığıında neden istemediğini sormuş, biana dokunmam yeter dediğinde james bir örnek istemişken biana jose’yi vermiştir, james tabancayı geri çekerken gözlerini kısar
“umarım haklısındır..”

biana cevap vermezken james eidan’ı işaret eder
“sen, iki su beraber dolaşın..”

eidan biana’ya bakıyorken onu öldüreceğini düşünüp gece kabuslarla uyanan adam şimdi aynı kadınla *dolaşacakken* biana da onu süzüyordur, konuşur
“öldürmeyeceğim, ayrıca güçlüsün, bir şey yaparsam sadece dokun ve kanımı kuruttuğunu düşün..”
eidan hala duruyorken james ona bakar
“kadın sana onu nasıl öldüreceğini de söyledi, yürü..”

eidan korkak adımlarla yaklaşırken biana yanındaki ewan’a döner
“dikkat et..”

ewan tamam derken biana ve eidan aşağı iniyordur, james ewan’a bakar
“gücünün sınırlarını bilmiyorum, ama bir şey öldürebildiğin sürece umrumda değil..”
ewan gülümseyerek james’in elindeki tabancayı alır ve beline takarken andrea ve dorian’ı yanına alır, hamile toprak kıran ve koruyucuları çıkarken james diğer uçta siennayı ve calis’i yanına alıyor, cuslov pierce ve myra’nın yanına gidiyorken james yanına gelen opal ve loret’e döner, ikisi de kartal gibi keskin, başkanları gülümserken opal tabancasına bakıyor, loret saçlarını topluyorken james kapıyı açarak onlara yol verir, o sırada üst lobiye julianne bir telaşla girerken bütün kafalar o tarafa döner..

SOUNDTRACK

ANA JOHNSON – WE ARE

“işe yaradı-aşı işe yaradı..”

herkes kızıl kadına bakıyorken julianne elindeki şırıngayı kaldırır

“klonların kanlarına enjekte edilen sakinleştirici ileri yaşlarda vücudun hormonal dengesiyle çıkışıyor, doğal bir döngü olduğu için de vücutta iz bırakmıyor, ama bu aşı bütün dengeleri eski haline getiriyor..”

kimseden ses çıkmıyorken julianne omuzları düşerek kollarını indirir, james sorar

“elinizdeki zımbırtı isyanı durduracak mı profesör?”

julianne başını iki yana sallarken james diğerlerine döner

“biraz önce ne yapıyorsak ona devam ediyoruz, klonları değil insanlar kurtaracağız, bunu unutan olursa gelsin, ben hatırlatırım..”

evren başkanı, ikinci ve üçüncü başkanlarıyla lobiden çıkarken julianne elindeki şırıngayı bırakıp masada duran tabancalardan birini alır, birazdan yılların çalışması şu basit aletten çıkacak kurşunlarla çöpe gidecekken julianne koluna dokunan elle başını çevirir, rebecca yanında duruyorken konuşur

“sırf klon oldukları için onlara ayrıcalık yapılmamalı. eğer diğer insanlar gibi isyan edip zarar veriyorlarsa, aynen onlar gibi ortadan kaldırılmayı da hak ediyorlardır..”

julianne başını sallarken rebecca onun elindeki tabancaya bakar, sonra tekrar genç kadına bakıp omzunu sıkar ve arkasını dönüp uzaklaşırken luther onu arıyordu, rebecca profesörün yanına gidip luther'in sol elindeki ikinci silahı alırken luther şoka giriyor, rebecca eliyle onu takip etmesini işaret ediyorken luther ağzı hala açık, yürümeye başlıyordu..

john hahalayarak büyük silahı indirir, tekrar doldururken her atışta beş klonu öldürüyordu, konuşur "süper bir adamım ben, vurdular vurdular ama ölmedim.." michael yanında, kendi silahını ateşlerken cevaplar "ben olmasam ömrün beş dakikaydı black.." john her neyse diyorken konuşur "seni tanımam da süperliğimden.." michael gülerek ateşler, john damienın nerelerde olduğuna bakarken generali ilerde binadaki tutsakları nasıl kurtaracağını planlıyordu, john da o tarafa gider..

"korkuyoruuuum.."

colm delia'nın titrek sesiyle genç kızın elini biraz daha sıkıp kendine azıcık daha yaklaştırır, delia onun gömleğine tutunurken yürüyordu

"şırıngadakiler ya adrenalin falansa?"
"adrenalin olsa anlardım, bir şeye benzemiyor, kesin kötüdür.."
"öyle diyorsan öyledir.."

colm gülümserken delia onu gömleğinden çeker

"şşşş..dinle bak.."

colm dinlerken adım sesleri geliyordu, ama ikisi de ne taraf olduğunu kestiremiyorken colm hızla arkasını döner, fener izbandut gibi iki klonu aydınlatırken adamlar sırttır, delia korkuyla inlerken colm delia'yı sırtına yapıştırıp elini bırakır ve bıçağı çıkarırken klonlar elindeki kocaman silahlarla kaşlarını kaldırırlar, colm küfreder...

"bir şey duyuyor musun?"

pierce duymadığını söylerken cuslov da negatif olduğunu söyler, myra bütün duyuları açık, yavaş adımlarla yürüyorken bir anda tüyleri diken diken olur ve başını kaldırdığı anda arkadan cuslov'un acı dolu inmesi duyulurken genç kadının kolundan ve karnından çıkan iki bıçağı tutan eller ve vücut görünür olduğunda pierce küfreder, myra kahrolası genlerinde görünmezlik olan klon kadına atılırken kadın zıplayarak tekrar ortadan kaybolur, myra yine etrafını dinliyorken pierce yerdeki cuslov'un yanına çöker..

"pekala, masa sistemlerine göre burdan ve burdan çıkılması emrolunacaktır, başkanları düşünmemeliyiz, onlar kendilerini kurtarır, diğer korunmasızlar önceliğimiz,-"

john o tarafa gelirken sorar

"ben ne yapacağım?" damien hiçbir şey derken john kaşlarını çatar, damien teğmene ve üstteğmene gerekli emirleri verirken onlar gider, john sevgilisini onların önünde rezil etmemiş, şimdi sorar "ne demek bir şey yapmayacağım-" damien ona dönerken planı çizdiği lazerli kalemi kapatıyor, ona bakarak cevaplar

"john, daha yeni birleştin-"

"ama birleştim! benim görevim bu, içerde george var!"

damien ona bakarken john devam eder

"george içerdeyken ben duramam.. o neredeyse orda olmam lazım, kanımız bir akar-"

"öyle mi akıyor?" john ona bakarken cevaplar

"ne demek istediğimi biliyorsun.. george da benim geleceğimi biliyor-"

"george öldüğünden emindi-"

“george hiç öleceğimi düşünmez! cesedimi görse şaka yaptım sanır! asla öyle bir şey diyemezsin damien-“ damien iç çeker, konuşur
“bir yere gitmiyorsun black, bu bir emir.”
john kızgınlıkla ona bakarken cevaplar
“benim patronum plutodur general, neptün değil-“ damien ona bir adım atarken cevaplar
“plutoyu burada göremiyorum, ve eğer emrimi geçersen seni masadan attırırım black, yaparım.”
john ona bakıyorken damien konuşur
“bu seni sevdiğim için değil, durumun yüzünden.. içerde şu anda faydalı olacağını düşünmüyorum, düşünsem ilk seni yollardım, tek başına 5 askere bedelsin.. ama şimdi burda kalacaksın..”
john sesini çıkartmazken damien güzel diyerek döner, uzaklaşırken john da dönerek arabalardan birini açar, silahları içine atar, girer ve gaza basarken damien dönerek uzaklaşan arabaya bakar..

“bryce şimdi birileri bizi şiş kebab yapacak, nereye gidiyoruz?”

bryce hızla merdivenleri iniyorken koskoca gökdelende merdivenler in in bitmiyordur, genç kız ian’a döner
“livann’ın yanına ulaşabilirsek güvende olursunuz, onlar burayı adım adım bilirler, değil karanlık, her yer ateş bile olsa yürürler-“
“evet reklamlar bitti! devam edin!”

carter arkadan milleti ittirirken herkes yürümeye devam ediyor, ama landon bir an duruyorken arkasını döner, elle korkuyla ona bakıyorken genç adam onu bir basamak daha indirip yanına alır
“bir şey olmayacak, kurtulmak için geldik, kurtulacağız, tamam mı?”
elle başını sallarken landon eğilerek onun dudaklarını hızla öper, sonra önüne dönerek onu da çekerken elle iki eliyle genç adamın eline tutunmuş, basamakları iner..

“kahrolası alet!”

pierce pili biten feneri bir köşeye fırlatıp parça parça ederken cuslov kesik nefesler alıyor, acıdan gözleri kararmış, titreyerek kanyorken biraz sonra üzerlerinde uçuşan küçük ışık hüzmelerini gördüğünde gözlerini kapatır, pierce önünün aydınlanmasıyla myraya bakarken genç kadın da onun yanına eğilmiş, elini cuslov’un yarası üzerine kapatır-

“DİKKAT!”

myra refleksiyle başını eğerken pierce myranın başının üzerinden savrulan bıçağı yakalar, birazdan bıçağı tutan kol görünür olurken klon kadın diğer elindeki bıçağı da savurur, pierce’ın yanağı çizilirken myra başını cuslov’a eğmiş, üzerinde boğuşanlardan korumaya çalışıyorken sağ bacağıyla klonun ayak bileğine vurur, kadın dengesini kaybettiğinde myra da ayaklanırken pierce yüzünü tutuyor, myra klon kadını iterek duvara atıyorken o daha görünmez olmayı düşünmeden elinden çıkan iki ışık halatıyla onu kendine bağlıyorken kadın haykırarak bıçakları elinden düşürüyor, birazdan cansız bedeni yere yığılıyorken myra nefes nefese az önce öldürdüğü cesede bakıyordur..

“BENİM BİR KIZIM VAR! GERİZEKALİ! EVE DÖNMEZSEM KAFAMI KIRAR!”

norman klonun kafasını kırarken ashley gülüyor, seslenir
“ne biçim kız o? sana çekmiş-“ norman hem de nasıl derken dönerek bir kafayı daha kırar, o sırada kate merdivenlerden çıkar, açık hava suratına çarparken eli göğsünde, rahatlar, ama o anda suratına uçan bir koldan eğilirken norman kolun sahibini yakalayıp onun da kafasını kırar, kate dikleşirken saçlarını düzeltir, teşekkür ederken ashley masanın dinamiğinden nefret ediyor, o da bir norman istiyorken dönerek klonun bacağına vurur..

myra ellerinde cinayet, umursamaz, zamanında daha kötü canlar almış, dönerek ilerlerken pierce da cuslova dönmüştür, genç kadın tekrar onun yanına çöker, elleri cuslovun yaralarında dolaşırken dikkatle konuşur

“cuslov, beni duyuyor musun-“ genç kadın yutkunurken bir ses çıkartır, myra onun başını rahat ettirirken konuşur

“sakin ol, iyileştireceğiz, charlize ve jason daha iyi yapar, onlar gelene kadar biraz dayan, uyuşturacağım tamam mı-“ myra cevap beklemeden onun yaraları üzerinde elini gezdirirken altınlar karanlığın içinde parlar, myra dönerek genç kadının huzurlu yüzüne bakarken kısa süreceğini biliyor, iç çeker, karanlıkta başını kaldırırken çevrede hareket var mı inceleyen pierce’a bakar, ikisi de bir masanın arkasına saklanmış, cuslovu koruyorlardır, pierce da ona dönerken myra fısıldar “yüzün..” pierce kaşlarını çatır, iyiyim derken eliyle siler, ama myra uzanıp onun yanağında elini gezdirir, pierce onun güneş gibi sıcaklığıyla derin bir nefes alırken myra gülümser, pierce onun elini öper, sonra tekrar dönerek karanlığa bakarken myra da genç kadına döner..

sydney koşuyor, bir kapıyı açar, içeri girerken arkasından claire ve franco koşuyordur, antonio da arkalarından kapıyı kapatırken sydney dolapları açıyor, konuşur

“işe yarayacak aletler lazım, ikiniz de çok iyi dövüşmüyorsunuz-“ claire şokla sayar “ben verona’daki dövüş turnuvasında eskrim birinciliği-“ sydney dönerek onun suratına bir neşter uzatır, claire geri zıplayarak alırken sydney döner, çekmeceleri karıştırırken konuşur “eskim güzel spordur, ama burda kimse size saldırmadan önce selam vermeyecek, franco sana kaba kuvvet vereceğim, spor sanatın yok, al-“ eğilerek bir masayı kırar, franconun gözleri büyürken genç kadın masanın bacağına sökülüp ona verir, franco alırken teşekkür eder, sydney saçlarını toplamış, ışıkları denerken birden önüne bir adam çıkar, saklanmıştı, sydney onun elindeki neştere bakarken gözleri büyüyerek geriler..

calis ve charlize önden yürüyorken sienna onları takip ediyor, sürekli etrafına bakarak birinin önlerine atlamasını bekliyorken bir anda duyulan bir patlama sesiyle üçü de irkilir, sienna bu neydi diyorken calis konuşur

“yaklaşıyorlar, bombalar artık yakındakileri vurmaya çalışıyor olmalı..”

“ya da tam olarak burayı, yanık kokusu var..”

sienna da kokuyu alırken calis için henüz koku çok uzaktadır, charlize hızlı adımlarla yürüyorken bir köşeyi döndüğünde asansörlerin önüne gelir, yüzüne buram buram sıcak hava vuruyorken calis elini kapıya uzatır, metal kapılar yanıyorken genç adam elini hızla çeker, sienna şimdi ne yapacağız derken charlize konuşur

“kapıyı açacağız-“

“alevler çok güçlüyse hava gördüğü anda buraya dolar-“

“o zaman havayı keseceğiz-“

“efendim?”

charlize calis’e aldırmadan siennaya döner

“sen oksijenin bu katta zerre kadar kalmadığına emin ol, ben ona nefes aldıracağım..”

sienna nasıl yapacağım demeye bile korkuyor, başını sallarken derin bir nefes alır, aldığı nefesi tutar ve kendini zorluyorken biraz sonra calis charlize’in koluna yapıştığında tanrıça elini genç adamın boyununa koyar ve nefes verirken sienna’ya bakarak gülümser

“aferin sienna..”

sienna da aynı şekilde gülümserken nefes almaya ihtiyacı olmadığını farkettiğinde daha da gülümser, charlize calis’le beraber bir iki adım geri atarken sienna da onların arkasına geçer, tanrıça elini kaldırarak kapılara açılmasını söylerken metal kapılar ikiye ayrıldığında alev alev yanan asansör boşluğunun ışığı onları aydınlatır, sienna tanrılara dua ediyorken calis elini gözlerine siper ediyordur, charlize ellerini indirir...

“sydney-“ sydney gerilerken konuşur

“antonio, onları tut- bak bana saldıрма, lütfen, zaten zor tutuyorum-“ klon neyi tutuyorsun derken ona saldırır, claire ve franco herkesin göremeyeceği bir sahneyi görürlerken sydney o anda kırmızı bir kıyafet içerisinde, saçları açılarak kollarını kaldırır, ellerinde beliren küçük kılıçlarla adamı engellerken döner, bir kılıcı adamın boğruına saplar, klon yere düşerken franco claire’i omuzlarından tutup kendine çeker, claire itiraz etmezken sydney yere düşmüş adama bakıyordur, antonio konuşur “sydney.. geçti..”

genç kadın uyanır gibi ona döner, korkuyla ona bakan ikiliyi görünce açıklar

“bakın, ben iyi bir kadınıym, gerçekten.. böceklerle bile zarar vermem.. ama ben dövüş tanrıçasıyım, çevremde bu kadar dövüş varken kendimi tutmam onların faydasınaydı, ama tutamıyorum artık, böyle olmam lazım.. bana saldıran kişi delirmiş olmalı, ares ve soyu dışında kimse beni yenemez, delilik..”

sydney döner, klonun üzerinden geçer ve kapıya asılarak açarken franco fısıldar

“kızgın bir yakut gibi..”

antonio onları ilerletirken cevaplar

“soyunu duymasam michiou derdim.. burdan..”

antonio da yürürken franco da ilerler, bir eliyle claire’in serbest elini tutarken parmaklar parmaklarına dolandır, franco sıkarak onu çekerken claire elinde neşteri, klonun üzerinden sıçrar, odadan çıkarlar..

charlize siennaya elini uzatır

“yardım et, oksijen olmadan ateş olmaz, unutma..”

sienna başını sallarken ikisi ateşin şiddetini azaltmış, alevlerin boyu gittikçe kısalıyorken calis merdivenlere giden kapının açılmadığından emin olmak için bekliyordur, biraz sonra kapı zorlanmaya başlarken genç adam bağırır

“daha fazla tutamayacağım-kapıları kapatın..”

charlize arkasını dönüp calis’e bakarken alevlerle biraz daha uğraşır, calis hadi artık! diyorken tanrıça ellerini kaldırır, kapılar tekrar kapanırken calis merdiven girişini bırakır, metal kapı kırılarak arkasından kısa boylu üç dört delikanlı çıkarken charlize kaşlarını çatır, sienna bunlar daha çocuk diyorken calis ayağa kalkıyordur, delikanlılardan biri genç adamın karnına bir yumruk indirirken calis acıyla iki büklüm oluyor, sienna ona atılıyorken delikanlılardan biri onun saçlarına uzanır ve çekerek genç kadının yere atarken charlize artık iyice sinirlenmiştir, büyükleri yetmiyormuş gibi bir de çocuklarla mı uğraşacaktır, bir iki adımda ona saldıran ufaklığın birini yakalarından tuttuğu gibi duvara fırlatırken yere düşen klon kalkamıyor, diğeri hala siennayı tartaklıyorken charlize onu da saçlarından tuttuğu gibi geri çeker, delikanlının mavi gözleri nefretle ona bakıyorken siennayı tutan elini tanrıçanın suratına savurur, charlize ona kalkan eli tutup kırarken arkadaşlarının haykırışını duyan diğerleri de calis’in başından çekilerek sarışın kadına koşuyordur, sarışın kadın eli kırılanı da çöp köşesine atarken ona koşturanlara artık dokunmak bile istemiyor ellerini kaldırarak yumruklarını sıkarken ikisi de mosmor olup boğularak yere düşer, charlize ellerini indirirerek ayağının dibindeki siennaya eğilirken genç kadın dudağı yarılmış, gözü acıyor, titreyerek tanrıçanın kollarına tutunur, calis de olduğu yerde ayağa kalkmaya çalışıyorken charlize hava kıranın saçlarını çekerek yüzüne bakar ve elini kanayan dudağından geçirir

“gözlerini kapat..”

sienna söz dinlerken charlize genç kadının kanlanmış gözünü de serin dokunuşuyla iyileştirirken titremesi hala durmamıştır, sienna gözlerini açarken bir yeri acımiyor, ama korkudan ölüyorken bir an sonra charlize’e sarıldığında güçlü tanrıça hazırlıksız yakalanmış, ama havada kalan kolları birazdan siennayı sarıyorken iç çeker..

“duralım, biraz duralım-tanrım..”

andrea karnını tutarak eğilirken hızlı nefesler alıyordur, dorian onu tutuyorken ewan eğilerek genç kadınla göz göze gelir

“andrea doğuruyor musun?”

“bilmiyorum ewan, canım yanıyor..”

ewan küfrederek silahını dorian’a verir
“bana bırak..”

dorian silahı alıp andrea’dan uzaklaşırken genç kadın bebeğiyle konuşuyor, daha zamanı olmadığını söylüyorken yine de bir gecede karnı burnuna gelmiş bir kadının bir kaç saat içinde doğurması gayet zamanlı görünüyordur, ewan onu bir duvarın köşesine oturturken dorian etraftan birilerinin gelip gelmediğini kontrol ediyordur, ewan elini genç kadının karnına koyarak acısını biraz alırken andrea derin bir nefes alır

“doğuramam, doğurursam ikimiz de ölürüz..”

“ben burdayım, ölmeyeceksiniz, sakın olmaya çalış, nefes al, gücüne odaklan andrea..”

andrea gözlerini kapatmış, derin nefesler alıp veriyorken ewan onun karnını okşuyor, işte böyle sakın olmasını söylüyorken birazdan dorian birini vurduğunda ikisi de o tarafa dönerler, ateş kıran koridorun sonundan oraya akmaya başlamış klonları vuruyorken biraz sonra kurşunlarla bu işin olmayacağını anlamış, tabancayı atarak hemen önlerinde ateşten bir kalkan yaratırken diğer uçtan bir başka kapı açılıp livann’ın ekibiyle bryce ve arkasındakiler içeri düşerken carter ateş duvarını gördüğünde waowlar, melanie andrea’ya koşarken bryce livann’ın arkasından takip ediyordur, ian diğerlerini alarak başka bir köşeye sığınırken dorian yanına gelen livann’ı gördüğünde kalkan biraz daha alevleniyordur...

“ŞİRINGALARI BATIR!”

delialona bağırarak üzerine gelen adama iğneleri batırıyorken bu onun saçlarından tutulup yere atılmasını engellemez, colm bunu görünce üzerindeki beyinsizi biraz daha sert tekmeler, yere mışlanmış kollarını kurtarma umuduyla adamın yüzüne tükürürken adam gözlerini kapattığı anda elleri biraz olsun gevşer, colm kolunu kurtardığı gibi neşteri adamın boynuna saplar, klonun kanları suratına sıçrarken gözlerini kapatır, daha elindeki silahı nasıl kullanacağını anlamamış olan zavallı klon artık yere yığılırken delialona kendi klonunu tekmeliyordur

“BIRAK! BIRAK! ARGH-GERİZEKALİ!”

delialona adamın bacak arasını tekmelerken klon can acısıyla onun saçlarını bırakır, delia yere düşen neşterini alıp adamın ensesinden sokarken bunun öyle bir hırsla yapmıştır ki bir an sonra o bile kendine şaşırıırken adam kendinden geçip yere düştüğünde delialona elleri titreyerek yerden kalkan ve yüzü tamamen kana bulanmış colm’a bakar

“oh tanrım-oh-oh-oh-öldürdüm-senin yüzün-oh-tanrım...”

colm gömleğini üzerinden yırtıp çıkarır, yüzünü temizlerken delia hala adamın başında titriyordur, colm gömleği atarak ona ilerlerken genç kız ellerini ona uzatır, colm tutarken onun gözlerine bakıyordur

“sakın ol, tamam, sakın, nefes al, derin, aaalll.. veeer...”

delia söyleneni yapıyorken hala deli gibi titriyor, nefesi bile kesik kesik çıkıyorken colm birazdan bayılacak olan kızı kendine çektiği gibi dudaklarına yapışırken delia feryat ederek ona tutunur, colm korkan dudakları sıkıca öpüp kendinden iterken delia şoktadır, mırıldanır

“salaksın sen..”

colm sırtırken sorar

“sakinleştin mi?”

“ÇOK!”

“yürü o zaman, hadi..”

delia kolundan çekilerek yürütülürken yerde yatan tiplere bakmamaya çalışıyor, daha çok colm'un çıplak sırtına odaklanıyorken başını silkeler ve yürümeye devam ederken colm ona kapıyı açıp önden çıkarır, mavi ışıklı merdiven boşluğuna girdiklerinde kapı arkalarından kapanır..

SOUNDTRACK

CHRISTOPHE BECK – LOVERS WALK (LONELINESS OF SIX)

myra sırtını masaya vermiş, bekliyorken pierce da yanına oturur, ikisi uyuyan kadına bakıyorken dışarda bombalar patlar, çığlıklar duyulur, bina arada sırada sallanırken myra başını onun omzuna koyar, elleri dizlerini sarmış, mırıldanır

“kızımı özledim..”

pierce gülümserken ayaklarını uzatmış, cevaplar

“kim bilir nelerle uğraşıyordur.. genç dertler.. çocuk bana bakmadı, bugün çirkin miyim, sivilcem çıktı mı, saçım güzel mi-“ myra gülerken pierce da gülümser, başını onun başına dayarken myra derin bir nefes alır, gözleri kapalı, beklerken pierce'ın gözleri açıktır, bilir..

charlize siennaya sarılmış, geçtiğini söylerken genç kadın artık dayanamıyor, kaç haftadır biriken her şeyi ağlarken charlize onun güzel saçlarını okşuyor, konuşmadan geçtiğini söylüyorken calis bir masaya dayanmış, nefes alıp veriyordur, onları izlerken charlize ona bakar, calis gülümserken charlize genç kadını sakinleştirmiş, sienna uslu, başı ona dayalı, hala parmakları kumaşlara asılıyken bırakmaz, bir süre daha öyle kalırken charlize onu itmez..

franco dönerek kollarını kaldırır, güzel prensesi belinden tutarak kaldırır, yanına indirirken claire gülümser, ona bakarken franco bu kadar karanlığın, pisliğin içinde parlayan kadına bakar, elinde küçük neşteri, ona bakan asalet gülümserken başını eği, antonio da onları geçerken franco ayılır, genç kadına yol verirken claire yine öne düşer, elini geri uzatırken franco tutar, onunla beraber ilerler..

jason karısının iyi olduğunu biliyor, babasının onu iyi tutacağından emin, flaslerle beraber ilerliyorken naunet de yanında, jason bir kapıyı açacakken genç kadın hayır der, jason kapıdaki işarete bakarken radyoaktiviteyi görür, ikisi sola saparken flasler elinde bir silah, iç çekerek onları takip eder..

brian wusla ve edwardla beraber gidiyorken edward önde, binayı ezberlemiş bir şekilde yürüyordur, wusla brianın elini tutuyor, aklı kızında, neler olduğunu merak ediyorken genç adam onun için de bastıkları yerlere dikkat ediyordur, ikisi köşeyi dönerken suratlarına rüzgar çarpar, kırılmış camlardan aşağıda uzanan şehre bakarlar..

james terasa çıkarken arkasındaki kapıdan sarışınıyla kızılı çıkar, onun iki yanında dururken evren başkanı alevleri, geceyi delen aydınlıkları izlerken sabahın geç kaldığını düşünür..

john arabadan iner, kapıyı iterken burası boştur, genç adam iç çekerek arabaya uzanıp silahlarını alır, bir tanesini sırtına vurur, diğerinin de şarjörünü kontrol ederken biri omzunu dırter, genç adam dönerek silahı ona tutarken damien'a bakar, bir an donarken damien onun elindeki silahı alır, binaya uzaklaşırken john arkasından bakar, sonra koşutarak onun yanına giderken ikisi binaya girerler..

george norman ve ashleynin yanına ulaşmış, kate devamlı boşalan silahları doldurup doldurup onlara veriyorken oğlu bu hikayeleri duyunca gözleri parlayacaktır, emindir, norman boş bir taneyi atıp yeni bir tane alırken kate boşu doldurmaya başlar..

“bariyeri kaldırabilirsin dorian..”

“çok kalabalıklar..”
“biz hallederiz..”
“çok kalabalıklar ede-livann”

genç kadın gülümserken elini dorian’ın elinin üzerine koyar, başını hafifçe sallarken dorian ona bakıyor, güzel yüze vuran alevlerinin ışığını izliyorken bariyerin arkasındaki bağırışlar onu korkutmuyordur, livann bakışlarını ateşe çevirir, birazdan alevden duvardan yok olduğunda arkada bekleyen klonlar bir an durur, sonra bütün güçleriyle saldırırken livann’ın ifadesi boş ama sert, silahını doğrultarak kendi insanlarını birer birer öldürüyorken dorian onu izliyordur...

livann bütün fiziksel gücünü kullanıyor, boşalan silahını bir köşeye fırlatıyorken arkada yükselen ve sönen alevleri hissedebiliyordur, dorian geridekileri korurken livann ve ekibi arkaya olabildiğince az adam geçmesine çalışıyordur, sarışın kadın konuşur gibi tekme ve yumruklarını savuruyorken biraz sonra hemen yanına bryce’a doğrulan bir silah gördüğünde genç kıza vurarak yere düşürürken çıkan kurşun alınının ortasından girdiğinde cansızca yere yığılıyor, bryce çığlık atıyorken dorian donarak o tarafa bakıyordur..

john koridorlarda ilerliyor, damien askerler arasında nasıl en iyisiyse, o da ajanlar olarak en iyisi, o önden gidiyorken damien bir şey söylememiştir bile, onu takip ediyorken john george’un aklını biliyor, binayı dolaşır ve lobiye girerken george’ların arkasına çıkınca bağırır

“GEORGE!”

george onu duyunca döner, norman yaşasın diye bağırırken bir adama daha sıkar, george ilerleyerek johna sarılır, adamı neredeyse devirirken john da gülüyor, onun sırtına vurarak ölmeyeceğini söyler, george onu sıkmış, sırtını sıvazlarken gülerek onun yaşadığını hisseder, geri çekilerek ona bakarken neden bu kadar geç kaldığına dair azarlar, john aptal gibi gülümsüyor, cevap verirken damien onu izler..

livann’ın düşmesiyle ekip daha da hırsla saldırırken dorian arkadakileri yine bir ateş bariyerinin arkasına alıp yerdeki cansız yatan kadının yanına eğilir, livann masmavi gözleri açık, nefes almıyorken dorian onun başını dizlerine yaslar, elleri yavaşça gözlerini kapatırken o kattaki son klon da yere düştüğünde ateş kıran livann’ı kucağına alarak kaldırır, gözlerinden birer damla yaş düşerken bariyeri kaldırıp herkesi geçerek kapıya yürür...

charlize önden yürüyorken sienna arkasındadır, calis en arkadan takip ediyorken charlize sakin, yürürken konuşur

“sevmiyorum aslında, sevmememin nedeni, ne zaman buralara gelsem, sevmediğim işleri yapıyor olmam, bak mesela-“ genç kadın şifreli, kasa gibi bir kapının önüne gelmiş, iç çekerken elinde bir alet yaratır, kapıya yapıştırarak çevirir, sienna saçları toplu, şık kadını izlerken calis mırıldanır

“bilmediğin bir şey var mı?”

charlize kapıyı açarken yok der, içeri girerken karanlıkların içinde pierce ayağa kalkar, ona dönerken charlize konuşur

“biri ölüyor, kim ölüyor?”

pierce eliyle o tarafa ışık atarken calis yerdeki cuslovu görünce beyazlar..

colm ve delia merdivenleri iniyorken artık kimse ne aşağı iniyor ne de yukarı çıkıyordur, alt katların birinde kapı açıldığında colm deliayı arkasına alarak cebinden bir neşter daha çıkarır, ama kapıdan çıkan dorian’ı gördüğünde çıkardığı gibi indirirken ateş kıran onları farketmemiş bile, kucağındaki cansız bedenle merdivenleri inerken onun ardından melanie ve diğerleri çıkar, delia colm’un

arkasından melanieye ellerini uzatırken colm ikisinin arasından çekilir, onlar orada sarılırken ewan andrea'yı çıkarıyordur, colm onları görünce yardım için atılırken ewan kucağındaki hamile kadınla colm'u süzer

“sen neden çıplak ve kanlısın?”

“sen neden esmersin?”

ewan doğru diyorken andrea inlediğinde ewan tekrar merdivenlere döner, colm son çıkan ian ve bryce'ı da önüne alarak içerinin durumuna bakar, sonra merdivenlere döner ve kalabalığın arkasından inmeye devam eder..

myra olanları anlatıyorken sienna şokta, yerde yatan kadına bakıyordur, charlize hangi yaranın nerden ve ne şekilde açıldığını, myranın ne yaptığını dinliyorken calis eli hala demin açtıkları kapıda, arkasında ateşin, yangınların ve kirin kırmızılığı, önündeyse açık gecenin maviliği ve bembeyaz olmuş cuslovun suskunluğu varken fısıldar

“yapamaz..”

sienna ona dönerken calis ona bakar

“yapamaz, ölemez, charlize ölüyor dedi-“ sienna sakın olmasını söylerken calis yürüyerek konuşur
“charlize, ölmüyor değil mi, diriltebilirsin, bir yara, cuslov bu kadar basit değil-“ charlize ona dönerken cevaplar

“herkes basit şeylerden ölür calis-“

“o basit değil! daha yaşayacakları var!”

charlize ona bakarken mırıldanır

“nerden biliyorsun?”

calis bir anda tıkanırken geriler, konuşur

“hayır.. hayır ölümü burda değil, bu şekilde değil! adaletsizlik burada olamaz charlize!”

charlize ona bakıyorken pierce iç çeker, mırıldanır

“adaletsizlik her yerde gelir calis.. cuslovun zamanı dolmadıysa, onu elbette iyileştirebiliriz.. ama ölüme karşı koyamayız, biz bile yapamayız-“

“o zaman deneyin!” myra zaten denedim diyorken calis bağırır

“charlize öldüğünü söyledi! *cuslov ölmez!* opalin öldüğü *ihtimalinde* dağları devirdiniz, cuslov *burda* yerde yatıyor!”

pierce tekrar o günleri hatırlarken charlize'e döner, genç kadın yere çökerken cuslov hareketsizdir, calis onları izliyorken sienna eli ağzında, nefes bile almıyordur, olur da hava dengesini bozarsa, cuslova zarar verirse, ödü kopuyordur, charlize genç kadının saçlarını okşar, parmağını boynunda gezdirir, yarasının üzerine getirirken beyaz ışıklar varolur, hepsi birden kararır, ve cuslov öksürerek gözlerini açarken ciğerlerini havayla doldurur, charlize sakın olmasını söylerken calis yere, onun yanına çöker, genç kadının başını kendine çevirirken saçlarını okşuyor, geçtiğini söyler, artık eve döneceklerdir, burda bir dakika bile kalmayacaklardır, bitmiştir, artık güvendedir, cuslov gözlerini kapatır..

biana ve eidan ewan ve diğerlerinin sesini duymuş, en alt katta onları bekliyorken ewan kollarındaki andrea'yla beraber son basamakları iniyordur, biana genç kadının acı dolu yüzüne bakarak elini karnına koyar, andrea onun elini tutarak gözlerini kapatırken biana gülümser, o sırada binanın çıkış kapılarından biri eriyerek yere düşerken dorian önden dışarı çıkar, aşağı ulaşmış olanlar onlara bakıyorken ewan'ın kucağındaki andrea'yı gören scott buz keserek olduğu yerde kalakalıyordur..

yıkık dökük olmuş binadan, jason, naunet ve flasler çıkış olduğuna bile emin olmadıkları bir yerden açık havaya çıkarlar, sol taraftaki kalabalık tanıdıkken, bağırıp çağırarak üzerlerine koşan kimse yok gibidir, jason ve naunet hızla o tarafa yürüyorken flasler de bir adım atar, ama o anda gözünün önünden kırmızı, saten bir kurdele uçarak süzülürken genç adam elini uzatır, çamurdan lekelenmiş, ama o kadar kir içinde hala kan kırmızı parlayan kurdele parmaklarına dolanırken genç adam görmeyi özlediği sihri parmaklarının ucunda hissediyor, hafifçe gülümserken bir an sonra onun ismini bağırarak ona doğru koşuyorken başını kaldırır, sienna rüzgar gibi gelerek genç adamın boynuna atlarken flasler derin bir nefes alarak onu tutuyor, genç kadını sımsıkı sararak boynunu öpüyorken parmaklarına dolanan kırmızı kurdele usul rüzgarda uçuşuyordur..

charlize kapıları açarak alt lobiye çıkarken onu hisseden kocası o tarafa döner, charlize yorulmuş, koşturarak ona gider, boynuna sarılırken kocası ona sarılır, onunla gurur duyduğunu söylerken charlize başarmış, onunla beraber durur, calis cuslovu taşıyor, lobide ilerlerken vien onlara koşturur, ne olduğunu sorarken o tarafta bir endişe dalgası yayılır ama sonra geçerken herkes teker teker geliyordur, john tebrikleri kabul ediyorken kırık çıkıklarını sayamadığıyla övünüyordur, damien edwardla konuşuyorken john diğerlerini geçer, yürüyerek edwarda bakarken edward içeri giren kızını görünce o tarafa ilerler, wusla da koşarak kızına sarılırken delia onlara tutunur, damien kavuşan baba kızı izliyorken boynunda bir el duyumsar, john onun ensesini sıkarken kulağına fısıldar

“döndüm kenrich.. beş çocuk..”
damien hafifçe gülümserken mırıldanır
“git george’la yap..”

john onun kulağını ısıtırken damien gülümseyerek ona döner, dudaklarını örterken john da onu tutar, jason yanlarından geçiyor, babası, lorete ve opal ortada yokken pierce’a gider, genç adam sakın olmasını söylerken onlara bir şey olsa pierce’ın canı yanardır, bir şey yoktur, naunet de iyi olacağını söylüyorken myra dorianın alevlerinin söndüğünü görmüş, kendisi ışık yaratırken derin bir nefes alır..

herkes birbirine kavuşuyorken james kapıları açarak iter, o anda karısı koşarak boynuna sarılırken james’le onu tutar, öper ve nasıl olduğunu sorarken myra iyidir, myra hep iyidir, james ona gülümser, eli karısının belinde, konuşur

“evet..”

birden sessizlik olurken opal brianı arıyordur, bulunca gülümser, jason lorete gelmiş, onu öpüyorken ikisi nasılsa dinliyorlardır, james gözleriyle etrafı incelerken mırıldanır

“pekala, bu durum beni geriyor, bu adamlar birazdan binaya girecekler, binaya girseler de bir şey bulamamalarını sağladık, lorete bütün çalışmaları biraz önce yok etti..”

julianne’in gözleri büyürken rebecca da şaşırılmıştır, luther böyle bir şeyi bekliyorken james konuşur

“ve yedeklemeleri de yok ettim..”

şimdi luther de şoka girerken üç itiraz yükselir, james elini kaldırıncaya itirazlar donarken senor konuşur

“ama yok.. ares haklıydı, tanrılarımin hepsi haklıydı, ben de haklıydım, burası olmaması gereken bir yer.. kendi lanetini kendisi buldu, böyle düşünün-“

“ama çalışanlar?! onlar insan-“

“çalışanlarınızın sadece %5’i insan, ve hiçbirinin bu gezegen dışında bir bağı yok, hepsi esir alındı, muhtemelen de öldüler..”

hepsi yutkunurken james konuşur

“amacımız bu hastalığın çaresini bulmaktı, o zamana kadar dayanacağımızı söylemiştim, çare bulundu, buranın ayakta kalması için bir sebep yok..”

john gülümserken damien gözlerini devirir, james devam eder

“madem aramızda biri doğurmak üzere,-“ andrea evet derken james mırıldanır
“güzel, eksik var mı, herkes tam mı?”

herkes eşlerini kontrol ediyorken evet, tamdırlar, james konuşur

“tamam o zaman.. pierce ve loreet hepimizi oreona götürecek, herkes birini tutsun, gideceğimiz yere ait olmayan bir şeyi tutmayın..”

hepsi sadece birbirlerini tutarken james üçe kadar sayıyor, iki biterken luther rebeccanın kolunu tutar, genç kadın ona bakarken hepsi cisimlenir, bir an sonra da lenarta yok olarak tarihe karışır, gizli dosyalar mühürlenir..

“it andrea-it, şimdi!”

andrea bütün gücüyle iterken scott’ın ellerini tutuyor, genç adam da onunla beraber itiyorken hangisinin doğuracağı belli değildir, andrea bağırarak bir kez daha iterken hemen sonra vien küçük kızı çıkarır, ağzını ve burnunu temizlediği anda güzel kız ağlamaya başlarken bir yanda annesi, bir yanda kızı ağlıyor, babası şokla bakıyorken bir günde hayatı değişmiş, andrea’nın ellerini bırakamıyorken vien bebeği temizliyordur, ilk kumaşlarına sararak annesine verirken andrea sarsılarak ağlıyor, küçük kızını kucağına alırken vien odadan dışarı çıkmış, bebeğin doğduğu haberini veriyor, az önce bir sürü adam öldürmüş olanlar şimdi küçücük bir yaşam için bağırıp tantana çıkarıyorken doğum odasında andrea küçük kızının yüzüne bakıyordur, burnunu çekerek başını scott’a kaldırır

“bebeğimiz..”

scott hala inanamıyor, ama elini kaldırıp küçük kızın başına dokunduğunda her şey gerçek oluyorken genç adam gözlerini kapatır, gülümseyerek tekrar açtığı anda andreaya eğilirken kapının dışında millet içeri isim bağırıyordur, *jane, julia, emily, lucy, martinda* ve benzeri bir sürü kız ismi oreon ve merkez masadan yağıyorken andrea bebeğinin daha açılmamış gözlerine bakarak fısıldar

“liv..”

scott da gülümseyerek kızının adını söylerken andrea başını onun koluna yaslıyor, adı *hayat* olan güzel bebek minnacık parmaklarıyla yüzünü ovuşturuyordur...

“araçlar hazır james, istediğiniz zaman sizi guadalajara’ya götürecekler..”

james colm’a teşekkür eder ve genç adamın elini sıkarken colm onunla çalışmanın bir onur olduğunu söylemiş, selam vererek uzaklaşırken james sırtıyor, opalle göz göze gelirken kaşlarını kaldırır, genç kadın gözlerini devirirken james ellerini cebine sokar, o sırada birisi koluna dokunur, genç adam arkasını dönüp latty’i gördüğünde genç kadın ona bir adım atar ve sarılırken james elleri cebinde, öylece kalakalmış, latty onu biraz daha sıkarken ellerini çıkarır ve genç kadını tutarken latty ondan ayrıldığı anda mırıldanır

“her şey için teşekkür ederim james, sen olmasan yapamazdık.”

james genç kadını izliyorken onlar gittikten sonra bu isyandan daha zor şeylerle uğraşacağını biliyor ve nasıl olduysa altından kalkabileceğine inanıyorken gülümser

“rica ederim kraliçe flacil-“

“prens..”

james daha da gülümserken latty rahatlamış bir nefes alarak güler, james onun burnuna bir fiske vururken latty genç adama bir daha sarılır, kendine çok dikkat etmesini, ölürsen çok ağlayacağını söylerken james luplexlilerin akıl sağlığı adına ölmeyeceğini söylemiş, ikisi gülerek ayrılmışken oreon merkez masadaki partnerleriyle, *arkadaşlarıyla* vedalaşılıyor, bundan sonra mümkünse sadece balolarla görüşmek istiyorken en yakın balo yine bahar balosudur, hepsi orada buluşmaya sözleşirken james ellerini birbirine vurur

“evet! masa! eve gidiyoruz, herkes araçlarına!”

masa ahalisi hiçbir emri bu kadar çabuk yerine getirmemiş, saniyeler sonra uçuş üssünde masadan kimse kalmazken james'le en öndeki aracın kapısında, arkada kalanlara selam verir, latty'e göz kırparak içeri girerken kapılar kapanır, araçlar çalışır, büyük kapı açılır, araçlar merkez masa takımını evine uçururken oreon derin bir nefes alarak yeni hayatlarının ilk gününe başlar...

THE END

dilş;

başardık! 214 sayfa oldu, ama yazması 400 sayfa gibi meşakkatli, o kadar özene bezene, o kadar güzel oldu ki, ben gurur doluyum.. bu senaryoyu 405'in hem bir spin-off'u, hem de bir *parçası* olarak düşünmekteyim, spin-off'tu çünkü bizi ilgilendiren çok şey olmadı, giriş gelişmeler daha çok crash evreni içerisindeydi, ama aynı zamanda 405'in de bir parçasıydı, belki SEVENBUÇUK olabilecek bir şeydi, çünkü şu anda EIGHT'te olan olaylara dair plotlar açıldı, çok devasa ölçüde ipuçları ve aydınlatılmalar verildi, bunu alabilecek okuyucu zevkine gerçekten vararak okudu eminim, alamayan okuyucununsa ruhu bile duymadı, o yüzden problemimiz olmadı.. 405 serisi, bu olayların olduğunu bilerek, kabul ederek, ama onları bilmeyen adamın ölmeyeceği bir düzlemde gidecek.. yine de iki büyük olayı, john-damien ve luther-rebecca'yı 405 içerisinde de vereceğim, amma velakin iki olayın da köklerinin burası olması benim için önemli ve güzel bir olay oldu.. dilekle yazmak ayrı bir zevkti, bir şey demeden anlayan bir ortağınız olması, ve problem çıkmadan yazabilmek, bir oturuşta 30-40 sayfa birden çıkartmak her iki insanın yaşayabileceği bir duygu değil, ama biz yaşadık, ve mutluyum, ikimizin de gözbebekleri bir araya geldi, ve büyük bir bütün oluşturdular, çıkan ürün gerçekten hoşuma gitti, bazı yerlerde okuyucu, bazı yerlerde yazar oldum, iki duyguda da en iyisini hissettim, umarım okuyucu da zevk almıştır, teşekkürler.

dilek;

hayatımın en en *en* güzel deneyimlerinden biriydi! Dilşimle ortak bir şey yaratmış olmak, üstelik başladığımız işi bitirebilmiş olmak zaten inanılmaz bir başarıyken, bir de bu kadar güzel, bu kadar tutarlı ve sonraki hikayeler için bu kadar sağlam bir temel olacak bir şeyi yazmış olmak inanılmaz bir mutluluk. Hem kendi evrenime, hem de yıllardır içinde yaşadığım 405 evrenine o kadar büyük bir aitlik taşıyorum ki şu an, zevkten süblimleşmek üzereyim. Bffime bütün kalbimi, okuyanlara da cici teşekkürümü veriyorum ve bu dopdolu hikayeye bir nokta koyuyorum.

Bir sonraki "omg nereden buldun bu fikri!" ortaklıklarında görüşmek üzere, teşekkürler.

01.09.07 14:27
04.11.07 21:21